

[Søren Olesen.]

taber retfærdighedssansen og tvinger den fattige til at betale til den rige? Må vi så ikke oprøres, når vi ser, at man her stiller forslag om indførelse af et helt nyt princip, nemlig at de yngre medborgere med deres arbejde og produktion ikke alene skal forsørge dem, der trænger og har for lidt at leve af — det er rimeligt — men tillige med deres arbejde og produktion skal forøge indtægterne for dem, der har nok i forvejen, ja, måske endda har ret store formuer. Vi ser jo af de tal, som er blevet offentliggjort, at et ægtepar i København kan have en formue på op til 215 000 kr., før den indtægtsregulerede folkepension falder bort. Jeg må nok spørge: Hvad skal man med disse formuer, hvis man ikke i alderdommen skal bruge dem til at leve af? Man mener altså, at den indtægtsregulerede folkepension skal gives, selvom folk har en formue helt op i nærheden af en kvart million kroner, og når formuen kommer derover, finder man det endda rimeligt, at mindstebeløbet skal ydes.

Sig mig: Hvem er det egentlig, der har fundet på dette? Mener man, at folk kan få pengene med sig i graven? Det skulle man næsten tro, idet det nærmest synes, som om det ville være en forbrydelse at bruge nogle af pengene på de ældre dage. Mindstebeløbet på de 1 020 kr. til ægtepar er mærkkelig nok det samme over hele landet — det er sådanne forlæns og baglæns kolbøtter, man slår uden at give nogen forklaring på det.

Dette beløb er jo i virkeligheden ikke mere end til slikkeri og lommepege; det betyder meget lidt, når folk har de formuer, som her har været nævnt, eller når de kommer op på en indtægt over 10 000 kr. Ordningen er, som den her er udformet, kun en gestus, men det, som ligger bagved, — det må vi allesammen være klar over — er jo, at der engang vil blive stillet forslag om, at beløbet skal forhøjes. I socialdemokratiets skitseforslag var det tanken, at i løbet af 30 år skulle den bedrestillede del af befolkningen i lighed med den øvrige befolkning have sin folkepension hævet til ca. 5 000 kr.

Det nye princip, som man her ønsker at indføre, vil vi tage afstand fra. Gennemfører man det, så har man indført noget helt

nyt i dansk sociallovgivning, nemlig at der ikke skal tages hensyn til, hvad mennesker har behov, idet der skal tildeles alle ældre medborgere et ensartet beløb, uanset hvilke indtægter og formuer de har. Vi mener, at det i sine konsekvenser vil føre til, at man også gennemfører en socialisering, en udligning af indtægter ved arbejde og på andre områder, som hænger sammen dermed, og en sådan ændring i dansk lovgivning vil vi ikke være med til. Det vil også forhindre, at vi kan yde fornuftige beløb til dem, der trænger, for når der skal ydes til alle, bliver ethvert lille tillæg til den enkelte til så store samlede beløb, at lovgiverne vil vige tilbage for at give det, som er tilstrækkeligt til, at den dårligst stillede kan leve under betryggede kår. Vi foreslår derfor i ændringsforslag nr. 4, at man sletter dette mindstebeløb. Hvis så befolkningens kår forbedres, vil den indtægtsregulerede folkepension blive mindre, og det vil medføre mindre udgifter for det offentlige.

De andre ændringsforslag, vi har stillet, er af redaktionel art og står i forbindelse med disse to hovedændringsforslag: om ophævelse af zonegrænserne, altså ligestilling af kommunegrupperne, og om bortfald af mindstebeløbet, således at der kun ydes folkepension til dem, der har den behov, og ikke til dem, som ikke behøver den.

Jeg skal på mit partis og egne vegne anbefale medlemmerne af det høje ting at stemme for disse ændringsforslag.

Poul Møller: Vi får senere i dag lejlighed til at udtale os om forslagene i almindelighed og om den behandlingsmåde, som flertallet har valgt at underkaste denne sag. Ved denne behandling af ændringsforslagene ønsker jeg derfor blot at gøre den almindelige bemærkning, at det sikkert havde været muligt i videre omfang at tage hensyn til de indvendinger og henstillinger, der er kommet til udvalget mellem anden og tredje behandling, hvis flertallet havde imødekommet vore mange opfordringer og henstillinger om at udskyde sagens færdiggørelse til det nye folketingsår, hvilket ikke i mindste måde havde behøvet at påvirke de ikrafttrædelsesdatoer, som udvalget allerede før anden behandling, nemlig i juni måned i år, var enigt om.

Efter forliget ved anden behandling har